

Mál nr. 230/2015
M
og váttryggingafélagið V vegna slysaftryggingar launþega.

Slys við stjórn kranabifreiðar þann 2. maí 2008.

Gögn.

1. Málskot móttækið 12. júní 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V frá 20. júlí 2015.

Málsatvik.

Þann 2. maí 2008 var M við vinnu sína við stjórn kranabifreiðar á Nýbýlavegi í Kópavogi. Verið var að nota vélknúinn krana bifreiðarinnar við að hífa gám upp á tengivagn hennar. M hafði komið gáminum fyrir á tengivagninum og var að fara upp á pallinn fyrir aftan bifreiðahúsið þegar hann féll aftur fyrir sig niður á jörðina með þeim afleiðingum að hann brotnaði illa hægri úlnlið.

M höfðaði mál á hendur V til heimtu greiðslu úr lögboðinni slysaftryggingu ökumanns samkvæmt 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987, vegna líkamstjónsins. Í dómi Hæstaréttar frá 31. mars 2015 var rakið að orsök slyss M hefði verið sú að þegar M hefði verið að fara upp á pall bifreiðarinnar hefði hann fallið aftur fyrir sig og til jarðar. Var talið að þótt M hefði sem stjórnandi bifreiðarinnar unnið við að ferma bifreiðina þegar slysið varð þá hefði bifreiðin verið kyrrstæð og slysið yrði að virti dómaframkvæmd réttarins ekki rakið til notkunar hennar, sérstaks búnaðar hennar eða eiginleika sem ökutækis. Þegar af þeirri ástæðu var V sýknað af kröfu M.

Í ljósi niðurstöðu Hæstaréttar gerði M þann 13. apríl 2015 svo kröfu um bætur úr slysaftryggingu launþega. V svaraði þann 19. apríl 2015 að allar hugsanlegar kröfur um bætur úr slysaftryggingu launþega væru fyrndar með vísan til 1. mgr. 125. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Telur V að miða beri upphaf fyrningarfrests við lok ársins 2008 og að krafan hafi fyrnst um áramótin 2012/2013. Telur félagið að málshöfðun er varðar kröfu um bætur úr slysaftryggingu ökumanns slíti ekki fyrningu vegna hugsanlegra bótakrafna úr öðrum tryggingum.

Álit.

Leysa ber úr ágreiningsefni þessu með vísan til 125. gr. laga um váttryggingarsamninga en ekki 52. gr. laganna, líkt og málskotsaðili byggir á. Í 1. og 2. másl. 125. gr. laganna kemur fram að krafa um váttryggingarfjárhæð samkvæmt höfuðstólstryggingum fyrnist á tíu árum og aðrar kröfur um bætur á fjórum árum. Fresturinn hefst við lok þess almanaksárs þegar sá er kröfuna á fékk nauðsynlegar upplýsingar um þau atvik sem krafa hans er reist á. Samkvæmt d. lið 1. mgr. 62. gr. laganna er „höfuðstólstrygging“ skilgreind sem váttrygging þar sem félagið skal greiða tiltekna fjárhæð sem þó getur verið skipt niður á fleiri en einn gjalddaga. Sú slysaftrygging sem um ræði í þessu máli er s.k. höfuðstólstrygging. Samkvæmt því fyrnist krafa um váttryggingarfjárhæð í slysaftryggingunni á tíu árum.

Ljóst er að krafa M um bætur úr slysaftryggingu launþega er ekki fyrnd enda gerðist slysið þann 2. maí 2008. Á M því rétt á bótum úr slysaftryggingu launþega.

Niðurstaða.

M á rétt á slysabótum fyrir líkamstjón sitt úr slysaftryggingu launþega hjá V.

Reykjavík 25. ágúst 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.